

sige andet, end at Rigsdagen til den Tid vilde staa fuldkommen frit.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Arbejdsløshedsloven erindrer det ærede Medlem nok, at den paagældende Afdeling af Indenrigsministeriet ikke bestyres af mig; jeg kan derfor kun ufuldkomment besvare hans Spørgsmaal. Jeg har imidlertid set, at Beregningen 32½ Mill. Kr. er opstillet paa Grundlag af Indberetninger fra Arbejdsløshedsinspektoratet, Indberetninger, som tager Hensyn baade til den aftagende Arbejdsløshed, som maa forventes at være til Stede i Sommermaanederne, til den stigende Arbejdsløshed, som maa antages at indtræffe i den Del af Aaret, hvori Loven endnu skal være gældende — nemlig i sidste Kvartal af indeværende Aar —, og endelig til den højere Understøttelse, som Loven hjemler i dette sidste Kvartal i Forhold til Sommerperioden. Jeg kan imidlertid ikke sige andet, end at saadan er det udregnet. Det ærede Medlem udtalte nu, at han kunde tænke sig, at der skulde bruges 15 Mill. Kr. mindre til Befolkningen end her foreslaaet, men at til Gængæld skulde Restbeløbet udelukkende anvendes til Gunst for de Befolkningsdele, som havde særlig Trang dertil. Jeg kan ikke undlade paa ny at erindre om, at da jeg i Juni 1918 stod her med en Dyrtidslov, endte det med, at Rigsdagen forhøjede dens Beløb med 17 Mill. Kr. og gik med til at foreslaa Nedsættelse paa en Række Varer, nemlig for Flæsk, Brød og Smør, udover, hvad der nogle Maaneder i Forvejen var besluttet. Hvis man havde undladt at gøre dette, havde man ikke behøvet at gaa de 15 Mill. Kr. ned, som det ærede Medlem nu mener, at man maa, og saa havde man heller ikke været nødt til at foretage den Frontforandring, at nu skal denne Foranstaltning kun træffes til Fordel for de ubemidlede og ikke til Fordel for hele Befolkningen. Men om alle disse Forhold vil vi jo faa Lejlighed til at forhandle i Udvalget, og man vil da komme til at se, om Programmet kan gennemføres paa en saadan Maade, at man virkelig overfor alle dem, der efter min Opfattelse nødvendigvis fremdeles bør have Ret til disse nogenlunde billige Fødemidler, kan opretholde denne Ret. Jeg tvivler meget paa, at det vil vise sig gørligt paa den Maade, som er antydnet af det ærede Medlem.

Det ærede Medlem mente ikke, at Prisen for Rug nogen Sinde vilde falde til 15 Kr. Jeg nævnede nu heller ikke dette Tal 15 Kr.; jeg sagde 15—18 Kr., idet jeg

udtalte, at Rugbrød til en Pris af 95 Øre vilde kunne produceres paa Basis af Korn til 18 Kr. pr. hkg, naar Kulpriserne da lede noget. Det ærede Medlem ope-rerede selv med et faldende Prisniveau, og jeg maa sige, at det forekommer mig ingenlunde usandsynligt, at en Kornpris af 18 Kr. atter kan blive gældende i Verdensmarkedet. Det er ikke saa meget et Spørgsmaal om Kornpriser som et Spørgsmaal om Fragt. Hvis det ærede Medlem ser hen til Kornpriserne i Sydamerika, vil han indse, at det alt afgørende Spørgsmaal for Prisen paa det fremmede Korn her i Landet er Fragtspørgsmaalet. Den Omstændighed, at vi for Øjeblikket tager en højere Pris for Hvede, spiller ingen Rolle for det Forhold, her er Tale om. Thi det er en Rugpris af 15 Kr., der betinger en Pris paa Rugbrødet af 95 Øre. Naar vi tager højere Pris for Hveden, er det for derved at indvinde Beløb, og saa gaar disse Beløb til noget andet, nemlig til alle de øvrige Omkostninger, der er paa Rugen, udover Nedbringelsen af Prisen til 15 Kr.

Det ærede Medlem vilde belære mig om, at man ikke kunde sammenligne Danmarks Forhold med Englands. Nej, selvfølgelig kan man ikke gøre det bogstaveligt, og det er fuldkommen rigtigt, at Forholdene herhjemme stiller sig anderledes, forsaavidt som vi ikke har været i Krig, hvad England har. Men naar man ser, at den engelske Statsgæld er steget fra 16 000 Mill. Kr. til 160 000 Mill. Kr., og saa ser, at den danske Statsgæld er steget fra 350 Millioner til 900 Millioner, at det engelske Budget endnu et Aar efter Krigen kan staa med et Underskud paa 10 000 Millioner, medens vi her staar og taler om et Budget med 40 Millioners Underskud, kan man have Lov til at pege paa, at de Vanskeligheder, som man andetsteds i Verden har at overvinde, er saa kæmpemæssige i Sammenligning med det, vi har at overvinde, at vi ikke behøver at blive hysteriske derover.

Formanden: Folketingsmanden for Bornholms Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Hauge: Jeg spurgte det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup), om han nu havde forladt sit hidtidige Standpunkt i Flæskspørgsmaalet, om det virkelig var hans Opfattelse nu, at det danske Publikum skulde betale en højere Pris for dansk Flæsk, end der kunde opnaas for dette i England. Jeg fik imidlertid ikke noget